

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kwestia zachowania przez organ podatkowy terminu do przedłużenia zwrotu różnicy VAT przy dokonywaniu doręczeń w formie dokumentu elektronicznego, uchwała 7 sędziów NSA z 21 września 2020 r., sygn. I FPS 1/20	3
Przekazanie składników majątku wspólnikom w związku z likwidacją spółki z o.o. nie jest dla spółki przychodem w rozumieniu art. 14a ustawy CIT, wyrok NSA z 30 lipca 2020 r., sygn. II FSK 867/18	3

Kwestia zachowania przez organ podatkowy terminu do przedłużenia zwrotu różnicy VAT przy dokonywaniu doręczeń w formie dokumentu elektronicznego, uchwała 7 sędziów NSA z 21 września 2020 r., sygn. I FPS 1/20

W stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. do skutecznego przedłużenia terminu zwrotu różnicy nadwyżki VAT naliczonego nad należnym, na podstawie art. 87 ust. 2 ustawy VAT, w przypadku doręczenia pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej, stosownie do art. 144 § 5 w zw. z art. 152a Ordynacji podatkowej, konieczne jest prawidłowe doręczenie adresatowi w formie dokumentu elektronicznego postanowienia o przedłużeniu terminu zwrotu zanim upłynie ten termin.

Komentarz eksperta

W komentowanym wyroku NSA rozstrzygnął kwestię określenia momentu, z którym następuje skuteczne przedłużenie przez organ podatkowy terminu zwrotu VAT naliczonego, w przypadku doręczenia postanowienia o przedłużeniu takiego terminu w formie elektronicznej. Dotychczas nie było bowiem jasne, czy zasadne jest uznanie za skuteczne przedłużenie terminu zwrotu VAT naliczonego, w razie wpłynięcia zawiadomienia o przedłużeniu terminu na skrzynkę elektroniczną podatnika (lub jego pełnomocnika). Stanowisko wyrażone w wyroku przez NSA jest niewątpliwie korzystne dla podatników, oznacza bowiem, że do przedłużenia terminu zwrotu VAT naliczonego nie jest wystarczające jedynie wysłanie, przed upływem ustawowego terminu, zawiadomienia informującego o możliwości odbioru pisma w formie dokumentu elektronicznego, lecz konieczne jest jego prawidłowe doręczenie adresatowi drogą elektroniczną (do którego dochodzi w momencie potwierdzenia odbioru pisma przez podatnika bądź jego pełnomocnika, względnie - w przypadku nieodebrania pisma - po upływie 14 dni od przesłania zawiadomienia na skrzynkę elektroniczną).

PIOTR STRYJEWSKI
DORADCA PODATKOWY

Przekazanie składników majątku wspólnikom w związku z likwidacją spółki z o.o. nie jest dla spółki przychodem w rozumieniu art. 14a ustawy CIT, wyrok NSA z 30 lipca 2020 r., sygn. II FSK 867/18

DIS w Warszawie w interpretacji indywidualnej z 30 czerwca 2016 r. stwierdził, że przekazanie przez spółkę kapitałową wspólnikom składników majątku w ramach podziału majątku likwidacyjnego spowoduje u niej uzyskanie przychodu podatkowego w rozumieniu art. 14a ust. 1 ustawy CIT.

Zgodnie z tym przepisem, w przypadku gdy podatnik przez wykonanie świadczenia niepieniężnego reguluje w całości lub w części zobowiązanie, w tym z tytułu zaciągniętej pożyczki (kredytu), dywidendy, umorzenia albo zbycia w celu umorzenia udziałów (akcji), przychodem takiego podatnika jest wysokość zobowiązania uregulowanego w następstwie takiego świadczenia.

WSA w Warszawie wyrokiem z dnia sierpnia 2017 r., sygn. III SA/Wa 2976/16 uchylił interpretację indywidualną.

Zdaniem WSA, po pierwsze z przepisu tego literalnie wynika, że przychód powstaje, gdy przez wykonanie świadczenia pieniężnego podatnik reguluje zobowiązanie. Natomiast podział majątku pozostałego po likwidacji spółki nie stanowi zobowiązania spółki, które spółka ma „regulować” czy to w formie pieniężnej czy też niepieniężnej. Wydanie majątku wspólnikom na skutek przeprowadzonej likwidacji nie jest stosunkiem umownym, czy w ogóle stosunkiem zobowiązaniowym pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem. Jest to czynność „techniczna” będąca częścią procesu likwidacyjnego. Istnieje różnica prawna pomiędzy podziałem majątku spółki a np. wypłatą dywidendy czy zobowiązaniem spółki z tytułu umorzenia udziałów (w tym przypadku bezspornie istnieją zobowiązanie). Artykuł 286 KSH określa wydanie majątku słowem „podział”, nie posługując się w tym przypadku słowami wierzycielność i wierzyciele (stosowanymi w ww. regulacji na rzecz wierzycieli sensu stricto), czy tym bardziej słowem zobowiązanie.

Po drugie ustawodawca wśród ogółu zobowiązań spółki, zarówno tych wobec osób trzecich, wymienia grupę zobowiązań „wewnętrznych”,

wynikających ze stosunków spółki, stosunków między współnikami i spółką, również pożyczkodawcami, odnosząc się do instytucji uregulowanych na gruncie KSH (dywidendy, umorzenia albo zbycia w celu umorzenia udziałów". Przemilcza tu kwoty przypadające współnikom z tytułu podziału pomiędzy nich majątku spółki pozostałego po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli. Zdaniem WSA, nie można przypisać racjonalnemu ustawodawcy, że „zapomniał” o tym elemencie przeznaczenia majątku spółki, skoro pamięta o dywidendach czy należnościach z tytułu umorzenia udziałów. Zgodnie z art. 217 Konstytucji, przepisy nakładające ciężary podatkowe należy interpretować ściśle, przede wszystkim na gruncie ich literalnej treści.

NSA oddalił skargę kasacyjną organu podatkowego.

Zdaniem NSA, do zastosowania art. 14a ust. 1 ustawy CIT dochodzi w sytuacji kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: 1) pomiędzy stronami musi istnieć stosunek zobowiązaniowy, na podstawie którego dłużnik obowiązany jest do zapłaty na rzecz wierzyciela określonej kwoty pieniędzy, 2) zobowiązanie musi być uregulowane przez wykonanie świadczenia niepieniężnego („gdy podatnik przez wykonanie świadczenia niepieniężnego reguluje w całości lub w części zobowiązanie”). W warunkach niniejszej sprawy przesłanki te nie są spełnione.

Po pierwsze, nie istnieje stosunek zobowiązaniowy, na podstawie którego likwidowana spółka ma wydawać składniki jej majątku swoim udziałowcom. Podkreślić należy, że podział majątku likwidowanej spółki między współników jest czynnością o innym charakterze niż regulowanie zobowiązań. Przekazując majątek współnikowi, spółka realizuje dyspozycję zawartą w art. 286 § 1 i 2 KSH. Podział pozostałego po uregulowaniu zobowiązań majątku spółki pomiędzy jej współników następuje niejako automatycznie i wynika wprost z odpowiednich przepisów KSH. Nie poprzedza go powstanie zobowiązania spółki wobec współnika. Likwidacyjne wydanie majątku spółki nie jest stosunkiem umownym pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem, a tylko taka relacja mogłaby stanowić o wystąpieniu przychodu. Jest to czynność techniczna, będąca częścią procesu likwidacyjnego. Wydanie majątku jest ostatnią czynnością spółki związaną z jej mieniem. Przypisanie jej przy-

chodotwórczego charakteru wymagałoby tworzenia w spółce rezerw pieniężnych na zapłatę podatku oraz opóźniałoby proces likwidacyjny.

Po drugie, wydanie udziałowcom majątku w naturze nie stanowi spełnienia świadczenia niepieniężnego w miejsce świadczenia pieniężnego. Od początku jest to świadczenie niepieniężne i jako takie ma być spełnione. Natomiast hipoteza analizowanej normy prawnej nie znajduje zastosowania, jeżeli spółka ma wobec współnika zobowiązanie o charakterze niepieniężnym.

Komentarz eksperta

Wyrok NSA zasługuje na aprobatę.

Jak trafnie wskazał NSA, do zastosowania art. 14a ust. 1 ustawy CIT konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek: stosunek zobowiązaniowy, na podstawie którego dłużnik obowiązany jest do zapłaty na rzecz wierzyciela określonej kwoty pieniędzy, jak również uregulowane zobowiązania przez wykonanie świadczenia niepieniężnego.

Tymczasem podział majątku likwidowanej spółki między współników jest czynnością o innym charakterze niż regulowanie zobowiązań – pomiędzy stronami brak stosunku umownego.

Dodatkowo, wydanie współnikom majątku w naturze nie jest spełnieniem świadczenia niepieniężnego w miejsce świadczenia pieniężnego. Od początku jest to bowiem świadczenie niepieniężne.

Komentowany wyrok stanowi potwierdzenie ugruntowanej już linii orzeczniczej NSA (por. np. wyroki NSA z 27 listopada 2019 r., sygn. II FSK 156/18; z 30 stycznia 2020 r., sygn. II FSK 578/18; z 20 lutego 2020 r., sygn. II FSK 779/18 i II FSK 780/18; z 25 lutego 2020 r., sygn. II FSK 565/19), zgodnie z którą wydanie składników majątku w ramach dywidendy likwidacyjnej nie stanowi dla spółki przychodu w rozumieniu art. 14a ustawy CIT (datio in solutum).

DANIEL SZCZEPANIK
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Prowadzenie rachunku zdematerializowanych papierów wartościowych nie korzysta ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT, wyrok WSA w Warszawie z 25 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2805/19	6
Konieczność prowadzenia na bieżąco ewidencji podatkowej przez podatnika nie jest warunkiem skorzystania z ulgi IP Box, wyrok WSA w Gdańsku z 23 września 2020 r., sygn. I SA/GD 13/20	6
Wpłaty dokonywane przez fundację rodzinną na rzecz beneficjenta fundacji rodzinnej stanowią dywidendy w rozumieniu art. 30f ust. 5 pkt 1 ustawy PIT, wyrok WSA w Warszawie z 22 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2089/19	6
Opodatkowanie VAT czynności zwrotu wydatków poniesionych przez spółkę na pokrycie kosztów związanych z objęciem akcji organizatora przez uczestników (w tym pracowników spółki) w ramach programu motywacyjnego, wyrok WSA w Warszawie z 23 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2491/19	7
Dodatnia wartość firmy nie podlega opodatkowaniu PCC, wyrok WSA w Gdańsku z 22 września 2020 r., sygn. I SA/GD 430/20	7

Prowadzenie rachunku zdematerializowanych papierów wartościowych nie korzysta ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT, wyrok WSA w Warszawie z 25 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2805/19

1) Przy dokonywaniu wykładni pojęcia „przechowywania” użytego w art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT nie należy odwoływać się do definicji umowy przechowania zawartej w art. 835 Kodeksu cywilnego. Z literalnej wykładni art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT wynika, że wyłączono ze zwolnienia podatkowego usługę przechowania wszystkich papierów wartościowych objętych zwolnieniem (w postaci zdematerializowanej i materialnej), a nie wyłącznie usługę przechowania papierów wartościowych w postaci innej niż zdematerializowane (materialnej).

2) Usługa związana z prowadzeniem przez bank rejestru aktywów funduszu nie spełnia, jako taka, specyficznych i istotnych funkcji zwolnionej usługi finansowej, co jest warunkiem zastosowania zwolnienia. Chociaż usługi świadczone przez bank można uznać za odnoszące się do instrumentów finansowych, to nie można uznać, że ich przedmiotem są instrumenty finansowe. Czynności te mają inny cel i przedmiot niż czynności polegające na prowadzeniu rachunków pieniężnych funduszy (na których przechowywane są środki pieniężne funduszy) oraz dokonywania rozliczeń transakcji na tych rachunkach. Zatem, przedmiotowe usługi stanowią czynności o charakterze technicznym, do których nie ma zastosowania zwolnienie z VAT, bowiem nie stanowią one istoty usług finansowych o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT. Samo prowadzenie rejestru aktywów jest objęte podstawową stawką w wysokości 23%.

Konieczność prowadzenia na bieżąco ewidencji podatkowej przez podatnika nie jest warunkiem skorzystania z ulgi IP Box, wyrok WSA w Gdańsku z 23 września 2020 r., sygn. I SA/GD 13/20

W sytuacji gdy ustawodawca chce, żeby ewidencja była wprowadzana na bieżąco - to obowiązek ten jest wyraźnie wyartykułowany w § 16, § 17, § 18, § 20 rozporządzenia Ministra Finansów z 23 grudnia 2019 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów.

W przypadku zaś ulgi IP BOX takiego obowiązku nie ma. Natomiast objaśnienia Ministerstwa Finansów nie mogą nakładać na podatników obowiązków, które nie wynikają z aktów normatywnych.

Wyплаты dokonywane przez fundację rodzinną na rzecz beneficjenta fundacji rodzinnej stanowią dywidendy w rozumieniu art. 30f ust. 5 pkt 1 ustawy PIT, wyrok WSA w Warszawie z 22 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2089/19

Skoro ustawodawca uznał, że każda wypłata z fundacji rodzinnej, a nawet ekspektatywa takiej wypłaty, będzie stanowiła udział w zysku kontrolowanej osoby prawnej to w momencie, kiedy ta wypłata się „materializuje”, tj. dochodzi do podziału zysku i uprawnieni rzeczywiście te wypłaty otrzymują - to należy przez to rozumieć podział zysku i wypłatę osobom, które pierwotnie posiadały udział w zysku, również na podstawie pojedynczych wypłat. Zatem, jeżeli ustawodawca tak szeroko rozumie udział w zysku - to, konsekwentnie powinien tak szeroko rozumieć również pojęcie dywidendy.

Opodatkowanie VAT czynności zwrotu wydatków poniesionych przez spółkę na pokrycie kosztów związanych z objęciem akcji organizatora przez uczestników (w tym pracowników spółki) w ramach programu motywacyjnego, wyrok WSA w Warszawie z 23 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2491/19

Czynności dokonywane przez spółkę prawa amerykańskiego (organizatora) na rzecz spółki, stanowią w istocie usługi organizacji i zarządzania długookresowym programem motywacyjnym, w którym mogą uczestniczyć pracownicy spółki (uczestnicy). W zamian za świadczenie tych usług, spółka wypłaca na rzecz organizatora wynagrodzenie obejmujące koszty związane z objęciem akcji.

W konsekwencji, spółka nabywa od organizatora usługi w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT. Pomimo że przedmiotem usług świadczonych przez organizatora są instrumenty finansowe, to jednak charakterem nabywa-

nej usługi jest zarządzanie długookresowym programem motywacyjnym, w skład którego wchodzi ww. instrumenty, a zatem art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT nie ma zastosowania.

Dodatnia wartość firmy nie podlega opodatkowaniu PCC, wyrok WSA w Gdańsku z 22 września 2020 r., sygn. I SA/GD 430/20

Wartość firmy, rozumiana jako suma wartości elementów poza majątkowych przedsiębiorstwa (ZCP), obejmująca m.in. wypracowane rozwiązania, renomę i doświadczenie pracowników, nie spełnia definicji prawa majątkowego. To oznacza, powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 6 ust. 2 ustawy PCC, że pozostaje ona poza zakresem opodatkowania PCC.

Z treści ww. przepisów wynika bowiem wyraźnie, że podstawą opodatkowania PCC jest suma wartości rynkowych elementów, składających się na przedmiot nabycia, stanowiących sumę wartości rzeczy i sumę wartości praw majątkowych.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia ujmowania w zryczałtowanym przychodzie pracownika świadczenia polegającego na finansowaniu przez pracodawcę kosztów eksploatacyjnych, w tym również paliwa do samochodu służbowego wykorzystywanego przez pracownika do celów prywatnych , interpretacja ogólna Ministra Finansów z 11 września 2020 r., sygn. DD3.8201.1.2020	9
Określenie miejsca świadczenia usług i stawki VAT odnośnie usług związanych z nieruchomościami , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 września 2020 r., sygn. 0112-KDIL3.4012.302.2020.3.EW	9
Dokumentowanie na gruncie VAT rozliczeń finansowych z bankiem w ramach umowy konsorcjum , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 września 2020 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.293.2020.1.NF	10
Obowiązki płatnika związane z dokonywaniem wypłat i zwrotów na rzecz nie-rezydentów w związku z prowadzeniem pracowniczych planów kapitałowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0113-KDWPT.4011.107.2020.1.JR	10
Zasady opodatkowania VAT transakcji nabycia i dostawy drewna w ramach transakcji łańcuchowej , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.290.2020.3.RR	11
Możliwość skorzystania z preferencyjnego opodatkowania dochodów generowanych przez prawa własności intelektualnej. Kwestia możliwości uznania wydatków na zakup materiałów i surowców wykorzystywanych bezpośrednio do działalności B+R związanej z tworzeniem systemu „inteligentnego domu” za koszty kwalifikowane w rozumieniu art. 26e ust. 2 ustawy PIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 września 2020 r., sygn. 0113-KDIPT2-3.4011.500.2020.2.AC	12

Kwestia ujmowania w zryczałtowanym przychodzie pracownika świadczenia polegającego na finansowaniu przez pracodawcę kosztów eksploatacyjnych, w tym również paliwa do samochodu służbowego wykorzystywanego przez pracownika do celów prywatnych, interpretacja ogólna Ministra Finansów z 11 września 2020 r., sygn. DD3.8201.1.2020

Ryzykownie określona w art. 12 ust. 2a ustawy PIT wartość nieodpłatnego świadczenia, obejmuje ponoszone przez pracodawcę koszty związane z utrzymaniem i ogólnym użytkowaniem samochodu, przykładowo takie jak: paliwo, ubezpieczenie, wymiana opon, bieżące naprawy, okresowe przeglądy, które zakład pracy, jako właściciel samochodu, musi ponieść, aby samochód był sprawny i mógł uczestniczyć w ruchu drogowym.

Używanie tak udostępnionego samochodu czasami wiąże się z dodatkowymi kosztami, takimi jak opłaty parkingowe, czy opłaty za przejazd autostradą, które nie mogą być uznawane za świadczenia objęte kwotą określoną w art. 12 ust. 2a ustawy PIT. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie, że chodzi o świadczenie związane z wykorzystaniem samochodu służbowego (czy z oddaniem do używania – bezpłatnie – dla celów prywatnych), a nie wszelkimi pochodnymi kosztami związanymi z podróżą samochodem udostępnionym do wykorzystywania w celach prywatnych.

Określenie miejsca świadczenia usług i stawki VAT odnośnie usług związanych z nieruchomościami, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 września 2020 r., sygn. 0112-KDIL3.4012.302.2020.3.EW

Jak wskazał wnioskodawca, usługi montażowo-spawalnicze urządzenia, tj. A i B w zakładzie inwestora, świadczone na terenie Polski, są trwale połączone z nieruchomością, czyli fundamentem/podłogą w hali budynku. Montowane urządzenia zostały przytwierdzone do podłoża w taki sposób, iż nie będzie możliwości ich łatwego demontażu oraz przeniesienia. Nie mogą one być przeniesione bez zniszczenia tych urządzeń bądź samej hali, a ich ponowny demontaż będzie wymagał wymiany elemen-

tów łączących. Ponadto wnioskodawca nie dokonuje dostawy wyprodukowanych elementów konstrukcji stalowej, które mogą być wykorzystane przez każdego, ale wykonuje te elementy dla konkretnego odbiorcy w celu przystosowania ich do potrzeb klienta pod konkretny projekt/budynek. Ponadto, wnioskodawca wskazał, że większość instalacji jest wykonywana poza budynkiem i są to różnego rodzaju zbiorniki, rurociągi, linie technologiczne.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że świadczone usługi montażowo-spawalnicze urządzenia, tj. A i B w zakładzie inwestora oraz różnego rodzaju zbiorników, rurociągów, linii technologicznych położonych w Polsce mają charakter usług związanych z nieruchomościami. Tym samym, miejsce ich świadczenia ustalane jest na podstawie art. 28e ustawy VAT, zgodnie z którym, miejscem świadczenia usług związanych z nieruchomościami jest miejsce położenia tych nieruchomości. Oznacza to, że usługi świadczone przez wnioskodawcę na nieruchomości znajdującej się na terytorium Polski podlegają opodatkowaniu VAT na terytorium Polski.

Z opisu sprawy wynika, że świadczone przez wnioskodawcę usługi zgodnie z PKWiU są zaklasyfikowane do grupowania 43.99.50.0 – „Roboty związane ze wznoszeniem konstrukcji stalowych”. Ponadto, obiekty budowlane (nieruchomości) będące przedmiotem usług spawalniczo-montażowych klasyfikowane są w dziale 12 PKOB, tj. budynki niemieszkalne i nie dotyczą budynków zakwalifikowanych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym, o którym mowa w art. 41 ust. 12a ustawy VAT.

Należy zauważyć, że dla usług, które mieszczą się w grupowaniu PKWiU 43.99.50.0 „Roboty związane ze wznoszeniem konstrukcji stalowych” ustawodawca nie przewidział obniżonej stawki VAT. W konsekwencji należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie usługa spawalniczo-montażowa urządzenia, tj. A i B w zakładzie inwestora, a także instalacji wykonywanych poza budynkiem (np. różnego rodzaju zbiorniki, rurociągi, linie technologiczne) jest opodatkowana na zasadach ogólnych, tj. 23%, zgodnie z art. 41 ust. 1 w zw. z art. 146aa ust. 1 pkt 1 ustawy VAT. A zatem, wnioskodawca postępuje prawidłowo wystawiając fakturę ze stawką 23%.

Dokumentowanie na gruncie VAT rozliczeń finansowych z bankiem w ramach umowy konsorcjum, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 14 września 2020 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.293.2020.1.NF

W ramach swojej działalności, wnioskodawca wykonuje na rzecz banku czynności polegające na pośredniczeniu w zawieraniu z klientami banku umów dotyczących produktów bankowych banku. Ponadto, bank jako agent ubezpieczeniowy w rozumieniu ustawy o dystrybucji ubezpieczeń pośredniczy w dystrybucji produktów ubezpieczeniowych oferowanych przez różne zakłady ubezpieczeń. W tym zakresie, bank korzysta zarówno z własnych pracowników, jak też z osób fizycznych zatrudnionych przez bank na podstawie umów cywilnoprawnych. Umowy takie bank zawarł w szczególności z osobami fizycznymi zatrudnionymi przez wnioskodawcę.

Bank poinformował wnioskodawcę, że z myślą o dalszym rozwoju i koordynacji dystrybucji produktów ubezpieczeniowych, rozważa zmianę obecnego modelu poprzez zastąpienie go modelem konsorcjum ubezpieczeniowego. W tej sytuacji bank, jako lider konsorcjum, będzie upoważniony do rozliczeń z zakładem ubezpieczeń (ZU) na podstawie zbiorczych dokumentów rozliczeniowych (np. not księgowych lub faktur VAT), zawierających sumaryczne informacje finansowe dotyczące wynagrodzenia należnego konsorcjantom z tytułu czynności wykonywanych na rzecz ZU na podstawie danej umowy agencyjnej, jak również do odbierania od ZU wynagrodzenia należnego konsorcjantom udokumentowanego takimi dokumentami (notami księgowymi lub fakturami VAT). W następnej kolejności, bank będzie przekazywać odpowiednią część wynagrodzenia z tytułu wykonywania czynności w ramach konsorcjum na rzecz pozostałych konsorcjantów, w tym, na rzecz wnioskodawcy, zgodnie z zasadami określonymi w umowie konsorcjum.

Rozliczenia pomiędzy bankiem (liderem konsorcjum) a wnioskodawcą (partnerem konsorcjum) z ww. tytułu powinny być dokumentowane odpowiednimi dokumentami księgowymi (np. noty obciążeniowe wystawiane przez wnioskodawcę na bank), innymi niż faktury VAT. Wystawianie faktur VAT w odniesieniu do rozliczeń dokonywanych pomiędzy wnioskodawcą oraz bankiem, jako konsorcjantami nie miałyby uzasadnienia w świetle obowiązujących przepisów ustawy VAT z tego względu, że w opisanym modelu konsorcjum, wnioskodawca nie będzie świadczyć żadnych usług na rzecz banku, ale wspólnie z bankiem i pozostałymi partnerami będzie świadczyć usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego bezpośrednio na rzecz ZU.

Obowiązki płatnika związane z dokonywaniem wypłat i zwrotów na rzecz nie-rezydentów w związku z prowadzeniem pracowniczych planów kapitałowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 7 września 2020 r., sygn. 0113-KDWPT.4011.107.2020.1.JR

Z przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego wynika, że wnioskodawca oferuje zarządzanie środkami gromadzonymi w tworzonych przez pracodawców pracowniczych planach kapitałowych (PPK), na warunkach określonych ustawą o Pracowniczych Planach Kapitałowych, a w zakresie tam nieuregulowanym również przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, postanowieniami statutu oraz umówo zarządzanie PPK i umów o prowadzenie PPK wraz z załącznikami.

W toku prowadzenia działalności przez wnioskodawcę dochodzić może m.in. do następujących sytuacji związanych z dokonywaniem płatności na rzecz osób fizycznych: wypłaty na rzecz uczestnika PPK po ukończeniu 60 roku życia (art. 97 ust. 1 pkt 1 ustawy o PPK) - przypadku, w którym wypłata 75% środków zgromadzonych na rachunku PPK będzie dokonana na wniosek uczestnika w mniejszej ilości rat niż 120 miesięcznych rat, albo w formie wypłaty jednorazowej, w sytuacji o której mowa w art. 99 ust. 2 ustawy o PPK; zwrotu dokonanego na rzecz małżonka lub byłego małżonka uczestnika, będącego wynikiem podziału majątku wspólnego małżonków po rozwiązaniu małżeństwa (art. 80 ust. 2 ustawy o PPK); zwrotu zgromadzonych środków dokonanego przed ukończeniem 60 roku życia przez uczestnika PPK (art. 105 ustawy o PPK).

Możliwość uwzględniania postanowień umów o unikaniu podwójnego opodatkowania (UPO), a tym samym niepobrania przez płatnika zryczałtowanego podatku, odnosi się wyłącznie do dochodów (przychodów) wymienionych w art. 30a ust. 1 pkt 1-5 ustawy PIT, natomiast w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z dochodami, o których mowa w art. 30a ust. 1 pkt 11b, 11c i 11d ustawy PIT. A zatem, w przypadku dokonywania przedmiotowych wypłat i zwrotów na rzecz osób fizycznych niebędących polskimi rezydentami, wnioskodawca jako płatnik nie będzie uprawniony do stosowania przepisów odpowiedniej UPO. Wypłata lub zwrot środków, o których mowa w art. 30a ust. 1 pkt 11b, 11c, 11d ustawy PIT, dokonywana na rzecz osób fizycznych niebędących polskimi rezydentami, podlega opodatkowaniu podatkiem PIT.

Zasady opodatkowania VAT transakcji nabycia i dostawy drewna w ramach transakcji łańcuchowej, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 11 września 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.290.2020.3.RR

Z opisu analizowanej sprawy wynika, że spółka jest zarejestrowana w Republice Litewskiej i nie posiada przedstawicielstw ani oddziałów w innych krajach UE. Spółka jest zarejestrowana również jako czynny podatnik VAT w Polsce. Spółka prowadzi działalność w zakresie handlu surowym drewnem. Spółka nabywała towary od polskiego dostawcy, które to towary pochodziły z Czech, jednakże spółka nie ma informacji na temat tego kiedy i jak towary te zostały przywiezione na terytorium Polski. Spółka nabyła prawo do rozporządzenia towarem w momencie załadunku towarów, które miało miejsce w magazynie dostawcy sp. z o.o.

W momencie przeniesienia prawa do rozporządzenia towarem jak właściciel na spółkę - towar znajdował się na terytorium Polski (w magazynie firmy sp. z o.o.). Po nabyciu towarów spółka dokonała ich dostawy na rzecz chińskiego odbiorcy. W momencie przeniesienia prawa do rozporządzenia towarami na rzecz chińskiego odbiorcy towary znajdowały się na statku. W wykonaniu sprzedaży towary były przedmiotem wywozu poza terytorium UE. Spółka była odpowiedzialna za organizację i opłacenie transportu na odcinku Polska - Chiny. Spółka nie była odpowiedzialna i nie posiada informacji na temat sposobu transportu towarów do Polski.

Spółka jest eksporterem towarów na podstawie dokumentów celnych. Posiadane przez spółkę dokumenty, łącznie, w sposób jednoznaczny potwierdzają, że towar będący przedmiotem dostawy opuścił terytorium UE. W związku z tym, iż spółka nie posiada żadnej informacji na temat tego kiedy i w jaki sposób towary zostały przewiezione na terytorium Polski oraz biorąc pod uwagę, że spółka nabyła prawo do rozporządzania tymi towarami na terytorium kraju w magazynie należącym do jego dostawcy, transakcja która wymaga

analizy dla celów prawidłowego rozstrzygnięcia opodatkowania dotyczy dostawy towarów znajdujących się na terytorium Polski dokonanej na rzecz spółki oraz dostawy towarów dokonanej przez spółkę na rzecz chińskiego odbiorcy. Ponieważ w transakcji tej biorą udział trzy podmioty, a spółka jest odpowiedzialna za organizację i opłacenie transportu na odcinku Polska (magazyn dostawcy) - Chiny, to transakcję tę należy uznać za transakcję łańcuchową.

Nie można jednak zgodzić się ze spółką, że transakcją ruchomą jest transakcja dokonywana pomiędzy dostawcą a spółką. Pomimo tego, że organizację transportu należy przypisać spółce, to jednak bardzo istotnym elementem jest okoliczność, że spółka przenosi prawo do rozporządzania towarem jak właściciel na odbiorcę chińskiego na terytorium Polski (na statku).

Powoduje to sytuację, w której spółka dokonała dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT na rzecz kolejnego nabywcy w momencie, kiedy towar wciąż znajdował się na terytorium Polski. To z kolei wpływa na przesunięcie transakcji ruchomej na dostawę towarów dokonywaną przez spółkę na rzecz odbiorcy chińskiego. Rezultatem takiego stanu rzeczy jest obowiązek opodatkowania tej dostawy na terytorium Polski, a nie jak spółka wskazuje - w kraju docelowym, tj. w kraju zakończenia transportu.

Zatem, mając na uwadze przedstawione okoliczności sprawy, obowiązujące przepisy prawa oraz orzecznictwo TSUE należy uznać, że w przypadku gdy uczestnikami transakcji dostawy towarów będą trzy podmioty (dostawca - wnioskodawca - odbiorca) - transport towaru powinien być przyporządkowany dostawie dokonanej przez spółkę na rzecz odbiorcy z kraju trzeciego. Tym samym, drugą transakcją w łańcuchu dostaw (dokonywaną pomiędzy spółką i odbiorcą z Chin), należy traktować - w oparciu o regulacje art. 22 ust. 2 ustawy VAT - jako dostawę transgraniczną („ruchomą”), dokonaną i podlegającą opodatkowaniu na terytorium Polski.

Natomiast dostawa towarów dokonana pomiędzy dostawcą a spółką (poprzedzającą wysyłkę lub transport towarów) powinna być uznana za transakcję o charakterze „nieruchomym”, którą zgodnie z art. 22 ust. 3 pkt 1 ustawy VAT należy uznać za dokonaną i opodatkowaną w miejscu rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, tj. za dostawę towarów na terenie kraju, o której mowa w art. 7 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Tym samym, wykonana na opisanych warunkach dostawa między dostawcą a spółką nie będzie stanowić dla dostawcy eksportu towarów opodatkowanego 0% stawką podatku. Z wniosku wynika, że spółka dokonała sprzedaży towarów na rzecz chińskiego odbiorcy, które to towary były przez spółkę (lub na jego rzecz) transportowane z terytorium kraju poza terytorium UE a wywóz towarów był potwierdzony przez właściwy organ celny określony w przepisach celnych – spółka występuje na dokumentach celnych jako eksporter oraz posiada formularz IE-599.

Oznacza to, że transakcja dokonana przez spółkę na rzecz kontrahenta chińskiego spełnia definicję uznania jej za eksport bezpośredni, o którym mowa w art. 2 pkt 8 lit. a ustawy VAT. W związku z tym, spółka zobowiązana jest do wykazania w deklaracji VAT dokonanych dostaw towarów na rzecz chińskiego odbiorcy jako eksport towarów. Reasumując, należy wskazać, że dostawa towarów na rzecz spółki nie będzie podlegała opodatkowaniu stawką VAT w wysokości 0% jako eksport pośredni towarów. Spółka będzie zobowiązana do wykazania eksportu (bezpośredniego) w deklaracji VAT.

Możliwość skorzystania z preferencyjnego opodatkowania dochodów generowanych przez prawa własności intelektualnej. Kwestia możliwości uznania wydatków na zakup materiałów i surowców wykorzystywanych bezpośrednio do działalności B+R związanej z tworzeniem systemu „inteligentnego domu” za koszty kwalifikowane w rozumieniu art. 26e ust. 2 ustawy PIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 września 2020 r., sygn. 0113-KD IPT2-3.4011.500.2020.2.AC

Wnioskodawca zawarł z amerykańskim zleceniodawcą (spółka) umowę o świadczenie usług

podlegającą prawu polskiemu. Na podstawie umowy wnioskodawca świadczy na rzecz spółki usługi programistyczne, przede wszystkim z zakresu Quality Assurance (QA). Na podstawie umowy, wnioskodawca jako członek zespołu programistów prowadzi własną działalność badawczo-rozwojową przede wszystkim w obszarze testów automatycznych, w wyniku której wytwarza i rozwija oprogramowanie automatyzujące testy (kod źródłowy) oraz oprogramowanie służące rozwojowi funkcjonalności podstawowego programu komputerowego oferowanego przez spółkę. Czynności podejmowane przez wnioskodawcę i stanowiące przedmiot wniosku nie mają charakteru działań rutynowych, ani okresowych zmian.

W ramach omawianej działalności, wnioskodawca zdobywa, poszerza i łączy interdyscyplinarną wiedzę z zakresu programowania, geometrii, arytmetyki i logiki w celu wytworzenia oprogramowania. Wytwarzane w ramach prowadzonej bezpośrednio przez niego działalności badawczo-rozwojowej oprogramowanie jest rezultatem jego własnej, indywidualnej, twórczej działalności intelektualnej, a w konsekwencji, stanowi utwór podlegający ochronie na podstawie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W tej sytuacji należy uznać, iż:

1) Przedstawione we wniosku działania podejmowane przez wnioskodawcę spełniają definicję działalności badawczo-rozwojowej w rozumieniu art. 5a pkt 38-40 ustawy PIT, gdyż są podejmowane w sposób systematyczny, mają twórczy charakter, a także? podejmowane są w celu wykorzystania zasobów wiedzy do tworzenia nowych zastosowań.

2) W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca ponosi lub będzie ponosić następujące koszty działalności B+R, stanowiące koszty bezpośrednio związane z kwalifikowanymi prawami własności intelektualnej, ponoszonymi tytułem: I) zakup sprzętu wykorzystywanego do prowadzonej działalności badawczo-rozwojowej (laptopa wraz z akcesoriami m.in. płyta główna, pamięć, kable zasilające, karty graficzne, drukarka, tusze – wykorzystywane w procesie tworzenia testów automatycznych i innego oprogramowania, smartwatcha oraz smartphona wraz z akcesoriami służącymi do komunikacji pomiędzy członkami zespołu QA, zaangażowanymi w działalność badawczo-rozwojową oraz two-

rzeniem oprogramowania dla spółki), II) wynagrodzenie za usługi: telekomunikacyjne, Internet, abonament do domen, hosting, III) wynagrodzenie za świadczenie usług księgowych oraz prawopodatkowych ponoszone w celu i w związku z ewidencjonowaniem przychodów i kosztów związanych danymi kwalifikowanymi prawami własności intelektualnej, IV) utrzymanie pojazdu służącego prowadzonej działalności gospodarczej, koszty transportu – ponoszone w związku z realizowanymi cyklicznie wyjazdami do spółki, V) zakup oprogramowania (zarówno subskrypcyjnego, jak i jednorazowo płatnego).

W przypadku braku możliwości alokowania konkretnego kosztu poniesionego przez wnioskodawcę w ramach działalności gospodarczej do przychodów ze zbycia testu automatycznego dla danej funkcjonalności, wnioskodawca przyporządkowuje wydatki do przychodów ze zbycia oprogramowania według proporcji. Proporcja ustalona jest jako stosunek przychodów ze zbycia oprogramowania do przychodów ogółem wnioskodawcy z prowadzonej działalności gospodarczej w danym okresie. Wobec powyższego, za prawidłowe należy uznać stanowisko wnioskodawcy, zgodnie z którym, ponoszone ww. wydatki, w zakresie w jakim przeznaczane są na wytworzenie oprogramowania, w tym obliczone według powyższej proporcji przychodów ze zbycia oprogramowania do przychodów ogółem, należy uznać za koszty prowadzonej bezpośrednio przez wnioskodawcę działalności badawczo-rozwojowej związanej z kwalifikowanym prawem własności intelektualnej w rozumieniu art. 30ca ust. 4 ustawy PIT.

3) Oprogramowanie – definiowane jako ogół informacji w postaci zestawu instrukcji, zaimplementowanych interfejsów i zintegrowanych danych przeznaczonych dla komputera do realizacji wyznaczonych celów – podlega ochronie jako utwór literacki z art. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Stąd, oprogramowanie komputerowe może być uznane za kwalifikowane IP, w świetle art. 30ca ust. 2 pkt 8 ustawy PIT, jeśli jego wytworzenie, rozszerzenie lub ulepszenie jest wynikiem prac badawczo-rozwojowych.

4) Autorskie prawo do oprogramowania komputerowego lub jego części wytwarzane przez wnioskodawcę w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jest kwalifikowanym prawem własności intelektualnej w rozumieniu art. 30ca ust. 2 pkt 8 ustawy PIT. Dochód ze zbycia tego prawa stanowi kwalifikowany dochód w rozumieniu art. 30ca ust. 4 w zw. z art. 30ca ust. 7 pkt 2 ustawy PIT, tj. dochód ze sprzedaży kwalifikowanego prawa własności intelektualnej, wnioskodawca jest uprawniony do zastosowania do dochodów uzyskanych z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej preferencyjnego opodatkowania według stawki 5%.

5) Koszty materiałów i surowców bezpośrednio wykorzystywanych do działalności B+R wnioskodawcy dotyczącej systemu „inteligentny dom”, mogą zostać zakwalifikowane do kosztów kwalifikowanych, o których mowa w art. 26e ust. 2 pkt 2 ustawy PIT i odliczone przez wnioskodawcę w ramach ulgi badawczo-rozwojowej w zeznaniu rocznym lub w razie jego złożenia – w korekcie zeznania rocznego.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl